

L'alcalde-president de l'Ajuntament d'Albocàsser

SALUDA

al Sr. Director del C.P. "LA MORERIA" de Les Coves de Vinromà.

Les complau a comunicar-li que, amb motiu de la celebració del VI PREMI LITERARI "CASIMIR MELIÀ I TENA" 1997, que tingué lloc en aquesta localitat el passat mes d'agost, l'alumna MIRIAM JULIAN I FERRANDO fou guanyadora del susdit premi en la modalitat de PRIMÀRIA, joves de 10 a 12 anys, PRIMER PREMI.

Per tal motiu, i d'acord amb les bases de la convocatòria, adjunts us remetem un lot de llibres per al centre i també l'obsequi per al/a la seu/a professor/a.

JOSE MANUEL SALES ESCRIG

aprofita aquesta avinentesa per a testimoniar-li la seua consideració més distinguida.

Albocàsser, 26 de setembre de 1997

L'ou de Pasqua i Lluís

Hi havia una vegada un xiquet anomenat Lluís.

En Lluís era un xiquet que vivia a Les Coves de Vinromà. Ell era un xiquet alt, una miqueta prim i ros, sempre vestia amb uns pantalons blaus i un jersei verd. En Lluís era un bon xic i tenia onze anys. Un dia Lluís estava al parc i va veure una cigonya blanca i negra que estava al cel.

En Lluís li digué al seu amic Miquel:

- Miquel, has vist la cigonya que hi ha al cel?

- És preciosa, veritat?

- Ja ho crec. Mira Miquel, ve cap a nosaltres!.

Canviant d'aquest tema li preguntà Miquel a en Lluís:

- Ah! Per cert, on vas a menjar-te enguany la "mona de Pasqua"?

- Jo em quedaré al meu garatge, i et volia convidar...

- I als altres, ja els has convidat?

- Sí. Vine a la meua casa a les cinc en punt de la vesprada del dia de "Pasqua".

- D'acord, ja hi aniré.

De sobte, va arribar el dia de Pasqua i....

- Mare, ha vingut en Miquel?

- No, encara no ha aplegat.

Al cap d'uns moments en Miquel arribà amb la seva mare i va exclamar en Lluís:

- Miquel, ja has aplegat, que bé!

I en començar la festa en Miquel mirà el cel molt extranyat i li digué a Lluís:

- Lluís mira la cigonya, és autènticament bonica, si la poguerem agafar...

- Miquel! Està caient un ou del cel, i és molt bonic i amb molts colors, és gran, molt gran.

- Serà un ou de "Pasqua"?

Al cap d'uns moments l'ou li caigué a les mans d'en Lluís i....

- Miquel vine de seguida!

- Què vols, Lluís?

- M'ha caigut un ou del cel.

- El trenquem?

- No, deixem-lo uns dies, a veure si es trenca ell mateix.

Al cap d'unes hores....

- Lluís! S'escolta el "piu, piu" d'un ocell.

- Miquel, és un ocell tan preciós... Si vols ja el tindrè jo a casa, i tu podràs venir a la meua casa quan vulgues.

- D'acord, quan et va bé?

- Aquesta nit.

I la nit d'aqueix dia....

- Com li posarem de nom?

- Lluís, com jo?

- No, Lluís no!

- Johnny! D'acord, Miquel?

- Està bé però jo li donaré menjar tots els dies.

Entesos?

- Clar que sí, Miquel.

- Amics per sempre?

- Amics!

I així en Miquel i Lluís es feren amics, inseparables, per sempre.

I des d'aquell dia en Miquel anava tots els dies a casa d'en Lluís a jugar amb ell i donar-li menjar a Johnny.

I, d'aquesta manera, conte comptat ja s'ha acabat.